

φυλακτικά μέτρα κατά του θανάτου ἐν τῇ ἐποχῇ τῆς ὑψίστης ἀκμῆς τοῦ ἔαρος· τότε ἡ συναίσθησις τῆς ζωῆς εἶνε τόσο γλυκεῖα παρά τῷ λαῶ καὶ κατὰ συνέπειαν τόσῳ βελύς ὁ φόβος τοῦ θανάτου, ὥστε ὁ ἔρωσ τῆς ζωῆς τρέμει ἀνά πᾶν βῆμά του, φαντάζεται ἐπιθανάτους ἀπειλάς καὶ περιβάλλεται ὡς μὲ φυλακτὰ, μὲ προλήψεις, ὁ ἔρωσ τῆς ζωῆς, μητέρα, ἡ ὁποία σταυροκοπεῖται καὶ εἰς τὸν ἐλάχιστον στεναγμὸν τοῦ μόνου καὶ ἀκριβοῦ παιδιοῦ της.

Ἀλλὰ τὸ γραφικώτερον ἔθιμον τῆς πρωτομαγιάς εἶναι ἡ γύφτισσας. Ἐπανερχόμεθα ἀπὸ τῆς ἐθιμικῆς ἀνά τοὺς ἀγρούς καὶ τοὺς κήπους ἐκδρομῆς· ἐκάστη οἰκία φέρει ἀνηρτημένον ἐπὶ τῆς θύρας τὸ Μάϊ της. Ὁ ἴλιος χαιρετίζει μὲ τὰς πρώτας ἀκτίνάς του τὴν ἑορτὴν τῶν ἀνθέων· ὅτε ἀκούονται ἤχοι κωδωνίσκων, ἐν ῥυθμῷ συνοδεύοντες μόνον δημοτικὸν τραγοῦδι, ὅπερ ἐξέρχεται ἀπὸ λάρυγγας τραχαῖς καὶ ἀμούσους. Εἶναι ἡ γύφτισσας.

Τὰ παιδάκια προστρέχουσι κραυγάζοντα περιχαρῶς, ἀνοίγοντα παράθυρα καὶ ἐξώστας, περίεργοι μορφαὶ προκύπτουσιν ἐπ' ἐκείνων. Μετ' ὀλίγον ἡ γύφτισσας πλησιάζουν σταματῶσιν ἀπὸ θύρας εἰς θύραν: — Νὰ σὰς πούμε τὸν Μάϊ; — Νὰ τὸν πῆτε. — Τότε σχηματίζονται εἰς κύκλον· ἐπὶ τῆς μιᾶς χειρὸς σείουσι μανδύλιον, καὶ κουδοῦνι ἐπὶ τῆς ἄλλης· τὰ κουδοῦνι ἀποτελοῦσι τὴν ὀρχήστραν των, ἣτις συνοδεύει τὸ ἄσμα των· μόνον τὸν πρῶτον στίχον του ἐνθυμοῦμαι:

«Τώρα ὁ Μάϊς κι' ἡ ἀνοιξίς, τώρα τὸ καλοκαίρι».

Φέρουσι τὰ καινούργιων ρούχα καὶ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἠπλωμένα κίτρινα φακίλια. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κύκλου ἡ νεωτέρα ἐξ αὐτῶν, καὶ ἡ δυσειδεστέρα συνήθως, μὲ λευκὴν κόμην, κυματίζουσιν ἐπὶ τῶν νώτων καὶ τῶν ὤμων των ρυθμίζει πρὸς τὸ ἄσμα τῶν ἄλλων τὸ βῆμα εἰς ἰδιοτροποῖ χορόν· μόνη αὐτὴ φέρει ἐσθῆτα βραχεῖαν, γαρνιρι-

σμένην διὰ λίαν πλατειῶν σειρῶν ἐξ ἀνθέων· ἀνθὴ ἐπὶ τοῦ στήθους, περὶ τὴν ζώνην, καὶ ἐπὶ τῆς κόμης· ζωηρὰ ἀντίθεσις μεταξὺ τῶν ἐκλεικῶν καὶ λεῖων ἐκείνων πετάλων καὶ τοῦ μαυρισμένου καὶ τραχέος προσώπου της. Ἡ χορεύτρια εἶνε ἡ προσωποποίησις τοῦ ἔαρος, καὶ ἀποκαλεῖται τὸ Μαγγόπουλο. Ὁ θάκος ἐκείνος τῶν γυφτισσῶν, αἰτίνες ἀγγέλλουτιν οὕτω φαιδρῶς τὸν βασιλέα τῶν μηνῶν μὲ τὸ ἄσμα καὶ τὰ ἀνθὴ, ἀλλὰ καὶ τὰς κεκαυμένας, καὶ παντὸς θάλλου καὶ δρόσου ἐστερημένας, ὄψεις των εἶνε ἀκριβῆς ἀν ὄχι τόσῳ ποιητικῆ εἰκῶν, Μαῖου, ὅστις ὑπὸ τὴν Πρωτομαγίαν του, τελευταίαν καὶ πλουσιωτάτην ἀνάλαμψιν τῆς βασιλείας τοῦ ἔαρος, κρύπτει τὰς ἐπιλοιπούς ἀτερπεῖς καὶ πλήρεις καυστικοῦ ἡλίου καὶ ἰδρώτος ἡμέρας του.

Ἐνοουλουλου.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἀναδημοσιεύομεν σήμερον, παραμονὴν τῆς Πρώτης Μαῖου, τὴν *Χελιδόνα* τοῦ πρώτου συνεργάτου μας **Κωνσταντίνου Ἱεροκλέους**, γραφείσαν τὴν Πρωτομαγίαν τοῦ 1882 ἐν τῷ *Μη Χάρεσαι*, ὅπως ἄλλοτε ἀνεδημοσιεύσαμεν τὴν *Χιόρα* του. Τοιαῦτα ἔργα νεωτέρας κλασικότητος οὐδέποτε γηράσκουσιν, ὡς δὲν γηράσκει ἡ ἀνοιξίς, ἡ ἀπῶν, τὸ κύμα, ἡ ὑπολαΐς. Ἔχει δὲ ἀναμφισβήτητα δικαιώματα ἐπ' αὐτὰ τὸ *Μη Χάρεσαι*, ὅχι διότι ἐν αὐτῷ ἐδημοσιεύθησαν πρώτην φοράν, ἀλλὰ κυρίως διότι διὰ τοῦ *Μη Χάρεσαι* ἐξεδηλώθη καὶ ἡ πολιτικὴ δύναμις τοῦ Ἱεροκλέους ὡς δημοσιογράφου καὶ ἡ λυρικωτάτη ποίησις ὡς λογογράφου. Λυπούμεθα δὲ πολὺ,

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 468)

— Ὁ κύριος ξεύρει καλλίτερα ἀπὸ μένα τί μέλλει νὰ κάμῃ.

Ὁ ξένος ἐγερθεὶς ἔλαβε τὸν πῖλόν του.

— Λαμβάνετε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ πῆτε, κυρία, ποῦ μπορῶ νὰ εὔρω τὸν Λουὶ Μονώ;

— Σ τὴ καλύβη του, κύριε, γιατί ὅταν δὲν πηγαίη νὰ ἐπαιτῇ ἀπὸ χωριὸ εἰς χωριὸ, σπανίως τότε ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν κατοικίαν του. Ἐπειδὴ τὸν εἶδα τὸ πρῶτ, γνωρίζω ὅτι δὲν εἶνε τώρα σὲ περιοδεία. Θὰ πάρετε τὸν δρόμον ποῦ εἶνε ἀντίκρου· τὴν βρῦσι καὶ θὰ φθάσετε εἰς τὸν Φρού, θὰ ἀκολουθήσετε τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ὡς τὸν μύλον καὶ ὀλίγω παραπάνω· τότε θὰ βγῆτε εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ δεξιὰ σας θὰ δῆτε τὴν καλύβην τοῦ Γερο-Κάτσικα.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κυρία Μαρία Ρόζα· ἔτσι θὰ τὸν εὔρω εὐκολώτερα.

— Δὲν δύνασθε ν' ἀπατηθῆτε.

— Ἀπόψε, κυρία.

— Θὰ κοιμηθῆτε εἰς τὸ Βλαϊνκούρ;

— Δὲν γνωρίζω ἀκόμη, ἐν πάσει περιπτώσει θὰ μοῦ εἰτοιμάσετε ἓνα δωμάτιον.

— Ὅρισμός σας, κύριε.

Ὁ ταξειδιώτης θείσ τὸν πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐξῆλθεν.

Ὁ γεροεπαίτης ἐθερμαίνετο εἰς τὸν ἥλιον, στηριζόμενος ἐπὶ σωροῦ ξηρῶν καλάμων, ὅτε εἶδε τὸν ξένον διευθυνόμενον πρὸς αὐτόν· ἠγέρθη δὲ, ὅτε ἐκείνος ἀπείχεν αὐτοῦ εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων, ἐκάθισε καὶ ἐξήτασε τὸν ἐπισκέπτῃν δι' ὀφθαλμοῦ ὑπόπτου καὶ μετὰ δυσπιστίας.

— Εἶσθε ὁ κ. Λουὶ Μονώ; εἶπεν αὐτῷ ὁ ξένος στὰς ἐμπροσθέν του.

— Μάλιστα. Καὶ ὕστερα; ἀπήντησεν ἀποτόμως.

— Ἐρχομαι νὰ σὰς ἴδω καὶ νὰ συνομιλήσω ὀλίγον μαζί σας.

Ὁ ἐπαίτης προσέβλεψε κρύφα τὸν ἀγνωστον.

— Νὰ μὲ δῆς; εἶπε· νὰ με· δέ με· ὅσον διὰ νὰ κουβεντιάσουμε πρέπει νὰ τὸ θέλω ἐγώ.

— Φαίνεται, κύριε Λουὶ Μονώ...

— Δὲν ἀξίζει νὰ μὲ ὀνομάζητε κύριε, διέκοψε παρατη-

διότι πολιτικά παρεξηγήσεις ή μάλλον διαστάσεις ἐν τῷ ἐκλογικῷ ἄλλοτε σταδίῳ ἀπεμάκρυναν τὸν κ. Ἱεροκλῆ ἀπὸ τῆς *Μη Χάνεσαι*, ὅπερ διὰ τοῦτο οὐδέποτε ἔπαυσε νὰ ἀναγνωρίζῃ τὴν ἐξοχὸν ὑπεροχὴν του καὶ τὴν ἀκατάβλητον ἐκείνην δημοσιογραφικὴν δύναμιν, ἧς μάρτυρες ὑπῆρξαν οἱ ἐκδοθέντες ἀριθμοὶ τῆς *Ἐγέρσεως*, ὅτε δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ὄχι μόνον τὸν δημοσιογραφικόν, ἀλλὰ καὶ τὸν πολιτικόν ἀγῶνα ὅλου τοῦ Συνδιασμοῦ τῆς ἐπαρχίας Ἀττικῆς καὶ ὅλου τοῦ πολιτικοῦ Συλλόγου ἢ *Ἐγερσις* ἀνέλαβε καὶ διεξήγαγε στεφανωθείς ὑπὸ πλήρους θριάμβου ὁ κ. Ἱεροκλῆς, μετὰ περινοίας σπανίως ἀπαντώσης εἰς πολιτευτὰς ἐξ ἐπαγγέλματος καὶ μετὰ δυνάμεως ἧς τὸ μυστήριον ἀναμφιρρήτως μεταξὺ ὅλων μᾶς αὐτὸς καὶ μόνος κατέχει. Παρ' αὐτῷ τότε οἱ Ἄγιδες καὶ οἱ Καζάζηδες καὶ οἱ Βαλέττιδες ἦσαν στυλιπνὰ μηδενικά, τιμὴν των λογιζόμενοι νὰ προσκολλῶνται πλησίον του ὡς ἀναρθροὶ μορφαὶ καὶ φυσιογνωμίαι. Καὶ ὅμως μετὰ τὴν νίκην ὁ κ. Ἱεροκλῆς ἐλησμονήθη, διότι ἡ μακιαβελικὴ ἀρχὴ τοῦ κ. Τρικούπη εἶναι ὡς φαίνεται τὸ περιποιεῖσθαι μὲν τοὺς ἀνικάνους, τοὺς κόλακας, τοὺς χλιαροὺς, τοὺς ἑτεροφώτους καὶ ἑτεροκινήτους, ἀποφεύγειν δὲ τοὺς ἰκανοὺς, τοὺς δυνατοὺς, τοὺς ἀρτίους, τοὺς αὐτοφώτους. Καὶ τοιοῦτος ἐφάνη ὁ κ. Ἱεροκλῆς καὶ τοιοῦτος φανεῖς δὲν συνέφερον εἰς τὸ κόμμα. Εἰς μάλιστα τῶν συνυπουργῶν τοῦ κ. Τρικούπη τοῦ εἶπε καθαρά : Τί ; θὰ σ' ἀφίσουμε νὰ μᾶς καθβαλιεύσης ;

Τοιαύτη χυδαίωσις λυμάνεται τὴν κοινωνίαν μᾶς, ἀπογοητεύουσα καὶ ἀπελπίζουσα καὶ τὰ πνεύματα καὶ τοὺς χαρακτῆρας ἄλλα κράσεις ἐκ χάλυθος, ὡς ἡ τοῦ κ. Ἱεροκλέους δὲν καταβάλλονται· καὶ ἐκπληττόμεθα πολὺ μὲ τὴν καταλαβοῦσαν αὐτὸν ἐσχάτως ἀπογοήτευσιν, ἣν ἠκολούθησεν ἀποχὴ ἀπὸ τοῦ ἐνεργοῦ πολιτικοῦ βίου, ἐν ἡμέραις μάλιστα τῶσφ πονηραῖς διὰ τὸν ἑλληνισμόν, καὶ ἀπέναντι κυβερνήσεως τῶσφ ἀναισθητοῦ, οἷα ἡ τοῦ κ. Τρικούπη, θάπτουσα ὑπὸ τὴν

μανίαν τῆς κομματικῆς πολιτικῆς καὶ αὐτὰ τὰ ὑψίστα μεγάλα ἔθνηκα συμφέροντα.

Ἐνενηντα ἐννέα Λοχίαι ἐκ τοῦ Οἰκονομικοῦ κλάδου προβιβάζονται εἰς ἀνθυπασπιστάς. Τὸ Διάταγμα ἕως ὑπογράφεται σήμερον.

Οἱ λοιποὶ προβιβασμοὶ, περὶ τοὺς **τετρακοσίους** ἀνὰ γαπάτε, σκοντάπτουν καθὰ λέγεται εἰς τοὺς συνταγματάρχας, διὰ τοῦτο δὲ καὶ δὲν ὑπογράφονται. Παραδόξως πῶς ὁ πάθος διὰ νὰ πλημμυρῶσιν οἱ δρόμοι ἀπὸ συνταγματάρχας εἶναι πρὸς τὸ μέρος τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ, ὁ δὲ ἀντίθετος πάθος πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βασιλέως.

Ὁ δημοφιλὴς Βουλευτὴς Πατρῶν κ. Ἀριστομένης Κοντογούρης τηλεγραφικῶς ἀποστέλλει ἡμῖν ἐκ Πατρῶν τὰ ἐξῆς : «Ἀνταποκριτὴς σας Πύργου μὲ παρέστησεν ἐν Πύργῳ, ἐνῷ ἠδὲν ἀπεμακρύνθη τῶν Πατρῶν οὐδὲ στιγμὴν».

Τὸν πιστεύομεν καὶ δὲν τὸν συλλυπούμεθα διόλου διὰ τοῦτο, διότι δὲν ἤβησε δηλαδὴ κατὰ τινὰς σπιθαμὰς τὴν οὐρανὸν τοῦ κ. Δεληγιάννη.

Πληροφορούμεθα ἐπισήμως ὅτι τὸ δάνειον τῆς Ἑταιρίας τῶν Μεταλλουργειῶν Λαυρίου δὲν συνωμολογήθη πρὸς δέκα τοῖς ἑκατὸν, ὡς ἀνήγγειλεν ἡ *Νέα Ἐφημερίς*, καὶ ὡς ἐταράχθημεν δικαίως ἡμεῖς, ἀλλὰ μόνον πρὸς 6 1)2 0)0. Καλὸ κ' αὐτό.

Τὴν Δευτέραν ἀρχεταὶ νὰ ἐξατμίξῃ ὁ ἀτμόδρομος ἀπὸ τῆς γεφύρας Δαμασκηνοῦ εἰς Παλαιὸν καὶ Νέον Φάληρον. Ἔως

ρῶν κατὰ πρόσωπον τὸν ξένον, μπορείτε νὰ μὲ λέτε μόνον Μονὸ ἢ Γεροκάτσικα, ἐπειδὴ καὶ ἔτσι μὲ ξέρουν ὅλοι.

— Φαίνεται γέρο Μονό, ὅτι δὲν σᾶς ἐμπνέω πολλὴν ἐμπιστοσύνην.

— Ὅχι, δὲν λέγω αὐτὸ, ὑπέλαβε ζωηρῶς ὁ καλὸς ἀνθρώπος, διότι ἔχετε καλὸν καὶ τίμιον ἐξωτερικόν.

— Τότε λοιπὸν θ' ἀρνηθῆτε νὰ συνομιλήσητε μαζύ μου,

— Οὐμ, οὔτε ναὶ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, οὔτε ὄχι. Καὶ πρῶτον τί ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε ;

Πρῶτον σᾶς λέγω, γέρο Μονό, ὅτι μπορείτε νὰ μοῦ κάμετε μίαν μεγάλην ὑπηρεσίαν.

— Ἐμ, ὁ Γεροκάτσικας μπορεῖ νὰ κάμῃ σὲ σᾶς ὑπηρεσίαν ;

— Μάλιστα.

— Αὐτὸ εἶναι νόστιμον !

— Μάλιστα γέρο Μονό, δύνασθε, ὡς προείπον, νὰ μοῦ ἀποδώσητε μεγάλην ὑπηρεσίαν.

— Ἄς δοῦμεν, πῶς αὐτό ;

— Ἐὰν μοῦ δώσητε πληροφορίας τὰς ἐποίας θὰ σᾶς ζητήσω.

Ὁ ἐπαίτης ἡμῆς κλείσει τοὺς ὀφθαλμοὺς.

— Διὰ ποίαν ὑπόθεσιν ; διὰ ποῖον πρᾶγμα ; ἠρώτησε.

— Διὰ τὸ μυστηριώδες κακούργημα τὸ ὅποιον διεπράχθη ἐν Βλαυνκούρ πρὸ δέκα ἡμέραις ἐτῶν.

— Ἐχετε σεῖς ἀνάγκην νὰ μάθητε τοῦτο, σεῖς ; εἶπεν ὁ ἐπαίτης διευθύνων ἐπὶ τοῦ ξένου βλέμμα ἐξεταστικόν.

— Μάλιστα, γέρο Μονό, ἔχω ἀνάγκην νὰ μάθω ὅλα τὰ κατὰ τὸ κακούργημα τοῦτο.

— Ἐ, δὲν ἤξευρα ἀκόμη ὅτι οἱ χωρικοὶ τῆς Λορραίνης εἶνε τόσοι περιεργοὶ ! Ἀλλὰ τί μὲ μέλλει. Ἐν τούτοις μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ὅτι δὲν ἤξιζε τὸν κόπον νὰ ἐλθῆτε ἕως ἐδῶ δι' αὐτό. Ὅλοι εἰς τὸ Βλαυνκούρ μποροῦν νὰ σᾶς διηγηθῶν τὸ πρᾶγμα καλὰ καλὰ καὶ μάλιστα καλλίτερα ἀπὸ μένα.

— Γέρο Μονό, ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ μοῦ διηγηθῶν εἰς τὸ χωρίον, τὸ ξέσω. Θέλω νὰ σᾶς διηγήσω εἰλικρινῶς, χωρὶς περιστροφᾶς· ὅτι ζητῶ νὰ μάθω, σεῖς μόνον δύνασθε νὰ μοὶ τὸ πληροφορήσητε.

— Δὲν γνωρίζω τίποτε περισσότερον παρ' ὅτι ὅλοι οἱ ἀνθρώποι.

— Γέρο Μονό, διατὶ δὲν εἴσθε εἰλικρινῆς πρὸς ἐμὲ ; Γνωρίζετε περὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως πρᾶγματα, τὰ ὅποια ἔμειναν ἀγνωστα, τὰ ὅποια δὲν ἀπεκαλύψατε, σεῖς μόνος γνωρίζετε τὸ αἶτιον· γέρο Μονό, κατέχετε ἐν μυστικόν.

— Καὶ ποῖος σᾶς εἶπεν αὐτό ; ἀνέκραξεν ὁ ἐπαίτης.

Καὶ ἠγέρθη.

— Ἐνας νέος ἀπὸ τὸ Μαρσεῖλ, ὀνομαζόμενος Ἰάκωβος Γρανδέν.

— Ἄ ! ὁ φλύαρος ! εἶπεν ὁ Γεροκάτσικας.

εκεί δε—τῆς γεφύρας—θα δουλεύη ὁ ἵπποσιδηρόδρομος. Τὸ εἰσιτήριο εἶναι 50 λ. πρώτης θέσεως, 40 λ. δευτέρας θέσεως ἀπὸ τῆς Πλατείας Συντάγματος ἕως κάτω, με ἀνταπόκρισιν τοῦ ἵπποσιδηροδρόμου πρὸς τὸν ἀτμόδρομον. Τὸ ζήτημα τῆς Ἑταιρίας εἶναι ν' ἀρχίζῃ ὁ ἀτμόδρομος ἀπὸ τὸ Παλάτι καὶ νὰ πηγαίη μαλακὰ μαλακὰ, ἤρεμα, εἰς τὰ δύο Φάληρά μας. Ἄλλ' ἂν δὲν γίνη ἀπὸ τὸ Παλάτι, θὰ γίνη τοῦλάχιστον ἀπὸ τὰς στήλας. Ὑπάρχει δὲ καὶ μία γνώμη τοῦ Βασιλέως, ὡς πληροφοροῦμεθα ὁ ἵπποσιδηρόδρομος ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Σταδίου νὰ μεταβιβάσθῃ εἰς τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου, ἀλλ' ἀντικαθιστάμενος ὑπὸ ἀτμοδρόμου προωρισμένου διὰ τὴν γραμμὴν Πατησίων. Ἄλλ' ὅλα αὐτὰ θὰ ἀποφασισθοῦν μετὰ τὰς ἐκλογάς, διότι τώρα μεσολαβεῖ ἡ δύναμις τῆς ψήφου τῶν ἀμαξήλατων.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ θεσσαλικοῦ σιδηροδρόμου γοργῶς προχωρεῖ. Ἀπὸ μιᾶς ἤδη ἑβδομάδος τακτικώτατα κινεῖται ἡ ἀτμάμαξα μεταξὺ Βώλου καὶ Βελεστίνου, —ἦτοι ἀπόστασις εἰκοσι χιλιομέτρων—σύρουσα πολλάς φορτηγίδας πλήρεις ὑλικοῦ διὰ τὴν περαιτέρω κατασκευὴν. Περὶ τὸν Ὀκτώβριον, ὡς διαβεβαιῶσιν οἱ ἐργολάβοι, θὰ παραδώσουν ἀνυπερθέτως εἰς τὴν κυκλοφορίαν τὰς δύο γραμμάς Βώλου-Λαρίσσης καὶ Βώλου-Φαρσάλων. Βεβαιῶνται ἐπίσης ὅτι κατὰ τὰ ἐγκαινία θέλει παρασταθῇ καὶ ὁ Βασιλεὺς.

Καλῶς ἐπράξε τὸ Ἴπποδρόμιον ἐπιφυλάξαν τὸν Σοφὸν Γάδαρον δι' ἀπόψε' ἂν ὁ Μάης εἶνε τὸ βασιλεῖον τῶν ὄνων, ὁ Σοφὸς ὄνος εἶνε ὁ Βασιλεὺς αὐτοῦ, καὶ ἐπομένως ἀπόψε ἐπρεπε νὰ τελεσθῶσιν οἱ γάμοι αὐτοῦ καὶ τῆς Πρωτομαγιάς. Εὐρέτε τὸ μυστήριον τοῦ Σοφοῦ Γαϊδάρου, ὅπως

τὸν εἶδομεν ἡμεῖς τοῦλάχιστον ἐν Βιάννῃ. Ὁ Σοφὸς οὗτος κάμνει τὸν ἄγριον, τὸν δύσκολον, τὸν εὐγενῆ· δὲν δέχεται ἀναθάτην ἐπὶ τῶν ἵπποτικῶν αὐτοῦ πλευρῶν· ἐξαγριοῦνται καὶ τονοῦνται τὰ ὄντα του εἰς δύο τριχωτὰς λόγγας. Λακτίζει, υπεραίρει τὴν κεφαλὴν του ὡς εὐγενὴς ἀραβικὸς ἵππος· ἅμα ὅμως ὁ Παλιᾶσος τοῦ Ἴπποδρομίου τοῦ πῆ ἕνα μυστικὸν στ' αὐτὴ γίνεται πάλιν ὄνος, καλοκάγαθος, ὑπομονητικὸς, ὡς ἰησοῦίτης, καὶ δέχεται νὰ τοῦ κάμνουν ὅ,τι θέλουν.

Μετὰ τὸν σοφὸν ὄνον τοῦ κ. Δροτῆν, ἔχουμεν τὴν κυρία Ἄϊντάν τὴν ἐπιλεγομένην Μπαρμπούναραν, εἰς τὸν Ποσειδῶνα, τὸν ὁποῖον θὰ τρελάνῃ ἀπόψε καὶ θὰ τὸν κάμῃ κουτοῦκι, ὥστε νὰ τὰ κάμῃ καὶ αὐτὸς ὅλα θάλασσα, τοῦθ' ὅπερ εἶνε καὶ τὸ σύνθημα τοῦ τε Κήπου καὶ τῶν Λουτρῶν τοῦ Δαμασκηνοῦ. Ἡ κυρία Ἄϊντὲ ἔχει καὶ ὑπασπιστρίδας δυο ἄλλαις Γαλλίδες ἐκ τῶν φιοτέρων. Μουσικὴ ὀρχήστρα ἀνάμικτος ὡς στρατιωτικῶν τε καὶ μὴ τοιούτων. Γίνονται δὲ καὶ τὰ ἐγκαινία τοῦ Ἑστιατορίου, με ὄραϊον Μαγιάτικο ψάρι.

Εἰς τὸν Παράδεισον πάλιν, ὅπου ἡ ὠραιότερα γυναῖκα ἦτις θὰ πατήσῃ θὰ ὀνομασθῇ ἐξ ἀνάγκης *Εἷβα* ἐγκαθιδρύεται πλήρες Ὠδικὸν Καφενεῖον, ἀνοίγουν δὲ τὰ τραπεζομάνδουλα καὶ τῆς πετσέταις των τὸ τε Ἑστιατόριον καὶ ἡ Κοινὴ λεγομένη Τράπεζα.

Εἰς τὸν Ἀπόλλωνα θὰ παραστήσουν τὰ Νευρόσπαστα καὶ τὸ φρούριον *Μέτς* ἀκόμη δὲν συνετελέσθη, ἀλλ' ἐντὸς ὀλίγοι καὶ τὰ δύο ξενοδοχεῖα παρέχονται εἰς τὰς σιαγόνας τοῦ κοινοῦ. Περίεργον φρούριον! Ἄντὶ νὰ κανονοβόλῃ ἐνίστε ἴσως θὰ κανονοβόληται. . . . ὑπὸ τῶν τακτικῶν μουστέρηδων.

Προετοιμασίαι μεγάλαι γίνονται καὶ εἰς τὸ Ἄντρον τῶν Νυμφῶν.

— Εἶχετε πῆ εἰς τὸν νέον ταῦτον: «Μιὰ μέρα θὰ σᾶς πῶ πράγματα ποῦ θὰ κατορθώσητε ἴσως ν' ἀνεύρητε τὴν οἰκογένειαν τῆς Ἰωάννας Βαιγιᾶν τῆς μνηστῆς σας».

— Ἀλήθεια, αὐτὸ τὸ εἶπα.

— Λοιπὸν, γέρο Μονὸ, τὰ πράγματα ταῦτα, τὸ μυστικὸν αὐτὸ, τὸ ὅποιον ἔχετε κλεισμένον εἰς τὴν καρδίαν σας, πολὺ διαφέρομαι νὰ τὸ μάθω. Ἐ! σᾶς παρακαλῶ, ὁμιλήσατε, ὁμιλήσατε.

— Ἐν πρώτοις κύριε, ποιὸς εἰσθε;

— Ὀνομάζομαι Λαγγάρδ.

— Ἀπὸ αὐτὸ δὲν καταλαμβάνω τίποτε.

— Ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν εἶνε φίλος μου.

— Ποῦ τὸν ἐγνωρίζατε;

— Εἰς τὸν πόλεμον.

— Καλὰ τὰ πῆγε ὁ νέος· ἔμαθα χθὲς ὅτι ἔγεινεν ἀξιωματικὸς.

— Μάλιστα, λοχαγὸς τῶν αὐσάρων.

— Καὶ ὅτι τοῦ ἔδωσαν καὶ τὸν σταυρὸν.

— Ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀληθινὰ.

— Εἰσθε λοιπὸν καὶ σεῖς στρατιώτης;

— Μάλιστα.

— Ἄ! τώρα λοιπὸν, πέτε μου ἂν ἔλεγα ὅ,τι ζεῖρω, εἰς τί θὰ σᾶ; χρησιμεύση;

— Εἰς τί θὰ μοῦ χρησιμεύση; Ἄ! γέρο Μονὸ, ἐάν ἡ

ἀποκάλυψις σου περιέχῃ μόνον τὸ δέκατον ἐκείνων τὰ ὅποια ὑποθέτω, θὰ διασκεδάσθῃ τὸ ἥμισυ τοῦ σκότους, ὅπου βρισκομαι, καὶ ἀπὸ σᾶς θὰ κατορθώσω νὰ εὔρω ἴσως δύο πρόσωπα τὰ ὅποια ζητῶ.

— Τὰ δύο αὐτὰ πρόσωπα ἀνήκουν εἰς τὴν οἰκογένειαν ἐκείνων οἵτινες ἀπέθαναν;

— Μάλιστα.

— Καὶ τί θὰ κερδίσετε, ἂν τὰ εὔρητε αὐτά;

— Ἀλλὰ σᾶς εἶπα ἤδη, τὸ νὰ τὰ ἀνεύρω εἶνε δι' ἐμὲ ὑψιστον συμφέρον, ὁ σκοπὸς τοῦ βίου μου! Ὁμιλήσατε, γέρο Μονὸ, σᾶς καθικετεύω, ὁμιλήσατε!

— Ὁ ἐπαίτης ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Καλὲ μου κύριε, εἶπε, δὲν σᾶς γνωρίζω μοῦ ὁμιλεῖτε περὶ τῶν συμφερόντων σας, τί μὲ νοιάζει ἐμένα γιὰ τὰ συμφέροντα τὰ δικά σας;

— Ἀλήθεια, σᾶς εἶμαι ἀγνωστος, ἀλλὰ γνωρίζετε τὸν λοχαγὸν Γρανδὲν, τὸν φίλον μου;

— Δὲν βλέπω κατὰ τί δύναται αὐτὸ νὰ ἐνδιαφέρῃ τὸν Ἰάκωβον.

— Ἐν τούτοις, γέρο Μονὸ, καὶ πρὸς τὸ συμφέρον σου ἀκόμη σᾶ; καθικετεύω νὰ ὁμιλήσητε.

— Ὁ Ἰάκωβος δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην νὰ γνωρίσῃ τὴν οἰκογένειαν τῆς δεσποινίδος.

— Ἐπειδὴ;

(ἀκολουθεῖ)

Καθ' ἃς ἔχομεν εἰδήσεις ἐκ Θεσσαλίας, τὰ τῆς ἐφστεινῆς ἐσοδείας τῶν σιτηρῶν μένουσι ἀμφίβολα· ἡ ἀνομβρία ἐβλάψεν ἐπαισθητῶς τὰ γεννήματα τοῦ Λαρισσαίου πεδίου· ἀλλὰ τὰ τῆς μεγάλου πεδιάδος τῶν Φαρσάλων εὐρίσκονται ἐν καλῇ καταστάσει.

Αὔριον τελοῦσι τὴν ἔνωσιν τῶν δύο χρυσαὶ καρδίαι, ἡ τοῦ τελειοφοίτου τῆς ἱατρικῆς κ. Γεωργίου Ροδίου μετὰ τῆς καλῆς κόρης Ἑλένης Βαλέττα, ἀδελφῆς τοῦ διευθυντοῦ τοῦ τυπογραφείου, ὅπου τὸ «Μὴ Χάνεσαι» ἐκτυποῦται. Αἱ κεφαλαὶ τῶν μελλονόμων ἄς ραντισθοῦν μετὰ ὅλα τὰ δῶρα τῆς Ἀμαλθείας.

Τώρα ποῦ πῆγαινε νὰ τὸν ἰδῆ ἀπὸν ἐπὶ τριετίαν ὁ προσφιλέτης υἱὸς του κ. Σίμων Ἀποστολίδης, ὁ φρενολόγος ἱατρός καὶ εὐφυστάτος ἐπιστήμων, τώρα ἀπέθανεν ὁ πατὴρ του **Ἀπόστολος Ζ. Γεωργίου**, ἐκ Βάρνης, τὸν ὅποιον ἡμεῖς δὲν ἐγνωρίσαμεν, ἀλλ' ἐγνωρίσαμεν τοὺς τρεῖς πρώτους υἱούς του, διακεκριμένην κοινωνικὴν θέσιν κατέχοντας τώρα καὶ τοὺς τρεῖς ἐν Βυζαντίῳ, ἕκαστος μετὰ τὸν ἰδικόν του τύπον καὶ μετὰ τὰ ἔξοχα προσόντα του, τόσο ἑλληνικούς, καὶ εὐφρεῖς καὶ ἀρίστους νέους καὶ τοὺς τρεῖς, τόσο ὥστε νὰ ζηλεύομεν τὴν καυμένην τὴν Βάρναν, συμπεραίνομεν ὅτι ὅλων αὐτῶν τῶν ταλάντων ἡ συγγενετροφὴν πηγὴ ἦτο ὁ πατὴρ, ὅστις ἀπέρχεται ἐν γαλήνῃ νὰ κοιμηθῆ, ἀφοῦ ἐξεπλήρωσε τὸ πολυπόπον καὶ ἐργωδέστατον ἔργον τῆς ἡμέρας ν' ἀφίση ὀπίσθεν αὐτοῦ λαμπρὰν βλάστησιν καὶ ἀκμαίαν χλωρίδα ἀποτελουμένην ὑπὸ τῶν υἱῶν καὶ θυγατέρων αὐτοῦ. Δὲν συλλυπούμεθα, ἀλλὰ συγχαίρομεν, διότι τοιοῦτον ἔθαψαν πατέρα, τοὺς φίλους μας Γεώργιον, Χαριδῆμον καὶ Σίμωνα Ἀποστολίδας καὶ τὸν ἐν Αἰξ τῆς Γαλλίας σπουδάζοντα νεώτερον ἀδελφόν.

Μετ' εὐχαριστήσεως πληροφοροῦμεθα ἐκ Μαναστηρίου τῆς Μακεδονίας ὅτι τὸ αὐτόθι ἑλληνικὸν προξενεῖον διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ συνετοῦ καὶ νοήμονος κ. Γ. Δοκοῦ ἔχει τὴν ἀγαθὴν τύχην νὰ ὑπηρετῆται ἀπὸ τὸν ἱκανὸν καὶ πεπειραμένον Διερμηνέα κ. Χρῆστον Ν. Γραϊκόν, ὅστις διὰ τῶν προσωπικῶν πρὸς τοὺς αὐτόθι Ὀθωμανοὺς σχέσεών του κατορθώνει πολλὰς ἐθνικὰς δυσχερείας νὰ ὑπερπηδήσῃ, γενόμενος οὕτω πολῦτιμος ἀρωγὸς τοῦ κ. Προξένου.

Ο ΦΟΒΕΡΟΣ ΣΑΡΑΦΟΓΛΟΥΣ

Συνελήφθη, ὡς γνωρίζετε, εἰς τὴν οἰκίαν Σταθοπούλου, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ΣΤ' ἀστυνομικοῦ Τμήματος, πλησίον ἀκριβῶς τοῦ Σταθμοῦ, μέρα μεσημέρι, τῆς οἰκίας οὔσης κλειδωμένης καὶ τῆς κλειδῆς ὑπὸ τοῦ κυρίου δοθείσης, κατὰ τὸ σύνθημα, εἰς τὴν σπητονοικοκυράν. Αἶφνης ἀκούει βήματα ἐπάνω, ἐνῶ τὸ κλειδί αὐτὴ τὸ κρατοῦσε. Ὑποπτέεται, ἀναβαίνει ἐπάνω, εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον καὶ βλέπει κάτωθεν τοῦ κρεββατιοῦ ἕνα κύριον τρυπωμένον. Φοβηθεῖσα, ὀπισθοχωρεῖ, βγάνει τῆς φωνῆς, ἐνῶ αὐτὸς εὐρίσκων καιρὸν πηδᾶ ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἀλλὰ καὶ οἱ κλητῆρες κατόπιν του, τὸν συλλαμβάνουν καὶ τὸν ὀδηγοῦν εἰς τὸ τμήμα. Ἦτο ὁ κ. Σαράφογλου, ὁμολογήσας ὡς τώρα τριάκοντα κλοπὰς, μὴ ἀρι-

μῶν ὅσας ἔκαμε ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ὅσας ἔκαμεν ἐν Σύρῳ, ὅθεν καὶ τελευταῖον ἦλθε, τὴν παρελθούσαν Δευτέραν, εἰς τὰς 2 μ. μ., μετὰ μίαν δὲ ὥραν ἀμέσως διέπραξε ἐν τῷ ἀναβρυτηρίῳ τὴν κλοπὴν ἐνὸς χρυσοῦ ὀρολογίου, ὅπερ καταβάς εἰς Πειραιᾶ ἐπώλησεν ἀμέσως ἀντὶ δύο λιρῶν.

Εἶναι εἰκοσιδύο ἔτων· μάλλον ξανθός, μετρίου ἀναστήματος, κεφαλὴ νοημονεστάτη· ὠραῖον πλατὺ μέτωπον· ὀφθαλμοὺς ἀνησούχους, ἐκφραστικωτάτην μεγάλην μύτην, λεπτὸν κομφὸν μύστακα, ἀριστοκρατικὸν ἐν γένει ἐξωτερικόν, ὁ κύριος Σαράφογλου. Λέγει ὅτι εἶναι ἀπὸ τὴν Χίον, πολὺ ὑποπτέουμεθα ὅμως μήπως εἶναι ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Κατ' ἀντίθεσιν τῶν νυκτοκλεπτῶν, ὁ Σαράφογλου ἦτο ἡμεροκλέπτης. Εἰς τὸν τριετῆ ληστρικὸν βίον του μία νύξ δὲν τὸν εἶδε λωποδυτοῦντα, ἦτο ἄνθρωπος τοῦ φωτός. Τὸν ἠρωτήσαμεν διατί δὲν ἔκλεπτε καὶ τὴν νύκτα καὶ τώρα ἠδυνάμεθα νὰ πιστεύσωμεν ὅτι εἶναι Χίος, μᾶς ἀπεκρίθη μετ' ὄλης τῆς ἀρελείας :

— Γιατί φοβούμουνα !

Καὶ δὲν εἶχε μόνον τὸ ἐπάγγελμα τοῦ φωτοκλέπτου ἦτο συγχρόνως καὶ ὑπνρέτης. Αὐτὸς ἀκριβῶς ἐδοῦλεε δυοὶ Κυρίους, καὶ ἄς λέγῃ ὅτι θέλει τὸ Εὐαγγέλιον. Ὑπνρέτης φερ' εἰπεῖν, ἐνὸς φαρμακοποιοῦ, ὑπνρέτης εἰς τοῦ κ. Θεοφιλέως, ὑπνρέτης εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς «Μασσαλίας». Καὶ συγχρόνως κλέπτης.

— Μὰ καὶ τῆς δρωῦ δουλειῆς μαζὶ τῆς ἔκανε :

— Καὶ τῆς δρωῦ μαζὶ.

Κυρίως κυνηγοῦσε πράγματα, τὰ ὅποια ἔπειτα μετεπώλει, ἔχων οὕτω καὶ τρίτον ἐπάγγελμα τοῦ μεταπράτου, ὅπου εὐρίσκων ὅμως καὶ χρήματα, δὲν τ' ἄφινε καὶ αὐτά. Οὕτω κάτω ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολιν, ἀπὸ κάτι κτίσταις, ἡμέρα μεσημέρι—αὐτὸ ἐνοεῖται πλέον—ἔκλεψε κάμποσα πέντε κι' ἐξήντα αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα. Ἀπὸ δὲ τοῦ Σταθοπούλου, ὅπου συνελήφθη, καὶ ὅθεν εἶχε φύγει μετὰ δύο ὀρολόγια, θὰ ἐλάμβανε κοσμήματα καὶ χρήματα, τὸ ὀλιγώτερον 10, 000 δραχμῶν, ἂν δὲν τὸν ἐνοίωθε ἡ σπητονοικοκυρά. Καὶ τίς αἶδεν, ἂν δὲν ἀνοίγε πλέον ἐμπορικόν, καὶ ἐγένετο μετ' ὀλίγον ἀξιώτιμος κύριος. Ὀλίγα περιουσίαι τοιαύτην ἔχουν καταγωγὴν :

Τὸ ἐπάγγελμά του ἐξῆσκεῖτο ὡς ἐξῆς : Εἶχε ταῖς τσέπαις του γεμάταις κλειδιά, κάτι διαβολόκλειδα, μετὰ τὰ ὅποια ἀνοίγαν ὅλαις ἢ πόρταις. Κατεδίωκε κυρίως δωμάτια φοιτητῶν. Τὰκ-τὰκ, κτυποῦσε, ἂν τοῦ ἀνοίγαν, ἤρωτα : ὁ κ. Στραβοπόδας ἐδῶ κάθηται ; ἂν δὲν τοῦ ἀνοίγαν, τότε ἀνοίγε αὐτὸς μετὰ ἕνα ἀπὸ τὰ κλειδιά, τὰ ὅποια εἶχε καὶ τότε ἀρχίζε καὶ σιγυροῦσε. «Ὅ, τι εὐρίσκε, ἐνδύματα, ὀρολόγια, ρεβόλβερ, πιστόλαις, μπατανάις, παπλώματα.

Εἶδομεν ἐκ τῶν τελευταίων εἰδῶν εἰς τὸ τμήμα, τὰ ὅποια εἶχε πωλήσει (πάπλωμα, πατανίαν, καὶ ἕνα σινδόνι) ἀντὶ 25 δραχμῶν εἰς ἕν ζυθογύναιον. Εἶχε δὲ δωμάτιον εἰς τοῦ Ψυρῆ, εἶδος ἐμπορικῆς ἀποθήκης, ἐκεῖθεν δὲ παρελάμβανεν τὰ εἶδη τὰ ὅποια πουλοῦτε ποτὲ εἰς Πειραιᾶ εἰς τὰ πλοῖα ποτὲ ἐν μέσαις Ἀθήναις, καὶ ποτὲ ἔκανε καὶ ταξιδάκι μέχρι Σύρας.

Ὁμολόγησεν ἀκόμη καὶ κλοπὰς, αἵτινες δὲν ἦσαν καταγγελλόμεναι εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, κάτι πίπαις, ραπτομηχαναῖς κλπ.

Ἐδείκνυε δὲ τὰ σπῆτια εἰς τὸν ὑπαστυνόμενον κ. Μερτρούδ, ὅστις τὸν ἐγύριεν ἀπὸ παντοῦ ἀφ' ὅπου ἔκλεψε μετὰ μίαν μοναδικὴν ἀφέλειαν. Ὅταν ἐδίσταζεν ἐνίοτε, νομίζω, ἔλεγε, νὰ ἦνε αὐτὸ τὸ σπῆτι· στάσου νὰ δοῦμε, ἔχει μιά πορτίτσα ; ἂ αὐτὸ εἶνε.